

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 325/2026-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Monikou Mattovou, advokátkou, Zvonárska 8, Košice, proti postupu Mestského súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. B1-22Csp/3/2019 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 27. marca 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B1-22Csp/3/2019. Navrhuje tiež, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať vo veci bez zbytočných priesťahov, priznal mu primerané finančné zadost'učinenie v sume 3 000 eur a náhradu trov právneho zastúpenia. Sťažovateľ čl. 47 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie ako referenčnú normu neuplatnil.

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ je stranou sporu v procesnom postavení žalobcu v konaní pôvodne vedenom na Okresnom súde Bratislava I, následne na mestskom súde pod sp. zn. B1-22Csp/3/2019, v súčasnosti v odvolacom konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 7CoCsp/16/2025. Predmetom konania je spotrebiteľský spor o zaplatenie sumy 4 711,90 eur, v ktorom sa sťažovateľ domáha rozhodnutia o povinnosti žalovaného zaplatiť mu sumu

2 336,70 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 11. októbra 2018 do zaplatenia a náhradu trov konania.

3. Podľa tvrdení sťažovateľa bola žaloba podaná 15. januára 2019. Prvé pojednávanie vo veci bolo nariadené na 15. jún 2021, bolo však zrušené z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu. Sťažovateľ uvádza, že následne sa vo veci dlhodobo nekonalo okrem opakovanej zmeny zákonného sudcu, ku ktorej malo dôjsť viackrát, a to až do pojednávania konaného 16. decembra 2024, na ktorom prvostupňový súd rozhodol vec rozsudkom.

4. Sťažovateľ namieta, že predmetný spor je vedený od 15. januára 2019 a dosiaľ nie je právoplatne skončený. Podľa jeho názoru celková dĺžka konania, ako aj nečinnosť súdu v jednotlivých časových obdobiach, najmä v období od decembra 2019 do mája 2021 a od júna 2021 do septembra 2024, nasvedčujú tomu, že súd nepostupoval v súlade so zásadou hospodárnosti a rýchlosti konania. Sťažovateľ poukazuje aj na to, že ide o spotrebiteľský spor, ktorý podľa jeho názoru nie je právne ani skutkovo zložitý. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepripojil žiadny dôkaz o zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

5. Sťažovateľ tvrdí, že dĺžka konania presahujúca sedem rokov ho udržiava v stave právnej neistoty, ktorá je pre neho zaťažujúca časovo, finančne aj psychicky. Odvolávajúc sa na skoršiu judikatúru ústavného súdu, prietahy v napadnutom konaní spôsobené nedostatkami v organizácii súdnictva a nadmerným zaťažením súdov nemôžu ísť na vrub účastníkovi konania.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Podľa § 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 39 musí obsahovať aj dátum narodenia navrhovateľa, ak ide o fyzickú osobu, identifikačné číslo navrhovateľa, ak ide o právnickú osobu, bydlisko alebo sídlo navrhovateľa, označenie subjektu, proti ktorému návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

8. Podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ k ústavnej sťažnosti musí pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

9. Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok

konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí sťažnosti (m. m. III. ÚS 663/2014). Ústavný súd sa preto môže zaoberať ústavnou sťažnosťou z hľadiska jej vecnej stránky iba v prípade, ak spĺňa všetky zákonom o ústavnom súde ustanovené formálne a obsahové náležitosti.

10. Po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou ústavný súd zistil, že sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil žiaden dôkaz o zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd (§ 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde), v ústavnej sťažnosti žiadny dôkaz ani nenavrhoval (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde). Pripojenie dôkazu, resp. navrhnutie dôkazu je obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti vyžadovanou zákonom. V okolnostiach posudzovanej veci má nesplnenie zákonom predpísanej dôkaznej povinnosti sťažovateľa za následok, že ústavný súd nemôže vyhodnotiť ako preukázanú ani len skutočnosť, že namietané konanie na mestskom súde vôbec prebieha.

11. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že označený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti (§ 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Na perfektnosť základných náležitostí návrhu slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom sťažovateľ je v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom.

12. Z dôvodu existencie uvedeného nedostatku ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí. Sťažovateľovi odmietnutie aktuálnej ústavnej sťažnosti nebráni, aby sa na ústavný súd obrátil s novou ústavnou sťažnosťou (spĺňajúcou zákonom požadované náležitosti) proti postupu mestského súdu konajúceho v jeho veci, keďže zákon o ústavnom súde v § 55 písm. a) takúto možnosť implicitne nevylučuje.

13. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že sťažovateľ ako porušovateľa označených základných práv označil Mestský súd Bratislava IV, hoc tento vo veci samej rozhodol rozsudkom 16. decembra 2024 a v súčasnosti od sťažovateľom bližšie neoznačeného času sa predmetná vec nachádza na Krajskom súde v Bratislave, ktorý rozhoduje o odvolaní v konaní vedenom pod sp. zn. 7CoCsp/16/2025. Sťažovateľ sa na konanie na odvolacom súde nesťažuje a ako porušovateľa označených základných práv Krajský súd v Bratislave v ústavnej sťažnosti neoznačuje.

14. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy v nadväznosti na vyslovenie porušenia čl. 48 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 6 ods. 1 dohovoru je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo. Ak je preto zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už v konaní k prietahom u označeného porušovateľa nedochádza, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť (I. ÚS 410/2017), resp. jej nevyhovenie. Uvedené je ďalší dôvod na to, aby ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

15. Právo sťažovateľa domáhať sa obdobnej ochrany pri splnení zákonných podmienok nie je týmto rozhodnutím dotknuté.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2026

Peter Molnár
predseda senátu